

РЕШЕНИЕ

№ 12438

гр. София, 09.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова
Димитър Петров

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3872** по описа за **2024** година докладвано от съдия Димитър Петров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр.чл.63в ЗАНН.

Образувано по касационна жалба подадена от Директор на Национално толо управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез юрк. Д., срещу решение № 1132 от 08.03.2023г. постановено по АНД № 20221110214050/2022г. на СРС, 20 състав, с което е отменено Наказателно постановление № BG16032022/5800/P8-367/12.09.2022г., с което на Д. Й. С. е наложена глоба в размер на 1800 лева за нарушение, установено от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, на основание чл. 187а, ал. 2, т. 2, вр. чл. 179, ал. 3а от Закона за движение по пътищата.

Касаторът поддържа, че решението е неправилно. Поддържа, че АУАН и НП съдържат необходимите от закона реквизити и са редовни от външна страна документи. Нарушението е установено безспорно по предвидения в закона ред, като самият нарушител не е възразил срещу посочените в АУАН обстоятелства. Поддържа, че въз основа на тях правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание чл.179, ал.3а от ЗДвП. Прави искане за отмяна на решението и постановяване на ново, с което жалбата срещу издаденото НП да бъде отхвърлена.

Касационната страна - Д. Й. С., чрез своя пълномощник оспорва жалбата.

Съдът е сезиран и с частна жалба вх.№ 250391/02.08.2024г. (на СРС), подадена от Д. Й. С., чрез адв. Й. Л., срещу определение № 2635/09.07.2024г., с което е оставена без уважение молба вх.№ 4401/02.02.2024г. с искане да се присъдят разноски направени в хода на КАНД № 10309/2023г. на АССГ, XXVIII касационен състав. Поддържа се в ЧЖ, че Д. С. има право на разноски за частното касационно производство, с оглед основателността на неговата жалба.

Директор на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, оспорва частната жалба.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че решението на СРС следва да бъде потвърдено, а касационната частна жалба е основателна.

Административен съд – София-град, V касационен състав, след анализ и оценка на събраните във въззивното производство доказателства във връзка с доводите на страните, намира за установено следното:

По касационната жалба срещу решението:

Касационната жалба като подадена в срока по 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна е процесуално допустима. Разгледана по същество, съдът намира следното:

Производството пред РС е образувано по редовна и допустима жалба на Д. Й. С. против НП № BG16032022/5800/P8-367/12.09.2022г., издадено от Директор на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на Д. С. е наложена глоба в размер на 1800 лева, на основание чл.179, ал.3а от ЗДвП, за извършено нарушение на чл.139, ал.7 от ЗДвП. От фактическа страна описаното в НП нарушение се изразява в това, че на 01.03.2022г. в 05:54 часа, по път А-3, км. 8 + 226, включен в обхвата на платната пътна мрежа, Д. С. е управлявал ППС с рег. [рег.номер на МПС] , вид: влекач Скания Р450, с обща техническа допустима максимална маса – над 12 тона, без да е заплатена дължимата пътна такса съгласно чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата. За нарушението е съставен АУАН № BG16032022/5800/P-8367/16.03.2022г. от старши инспектор в отдел ПТРР, ТД С., връчен на водача. Срещу АУАН е подадено писмено възражение.

Пред СРС са представени още доказателствен запис по нарушението, с приложени фотоснимки на ППС, от които се установяват посочените в НП фактически обстоятелства, послужили като основание за издаването му.

С влязло в сила определение № 22839/08.11.2024г., съдебното производство по настоящото дело е спряно, до постановяване на решение по дело С-61/2023г. на Съда на ЕС, тъй като с оспореното НП е санкция в размер на 1800 лв. на Д. С. за нарушение, установено от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, на основание чл. 187а, ал. 2, т. 2, вр. чл. 179, ал. 3а от Закона за движение по пътищата. Постановеният преюдициален въпрос по дело С-61/2023 г. на СЕС е именно във връзка със съответствието на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури и националната правна уредба, като разглежданата в настоящото производство, с която се предвижда налагане на имуществена санкция във фиксиран размер за нарушенията на правилата относно задължението за предварително установяване и заплащане на размера на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, и при положение че е предвидена възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност при заплащане на т. нар. "компенсаторна такса".

След постановяване на Решение на Съда (шести състав) от 21.11.2024г., производството е възобновено с определение от 27.11.2024г.

По дело С-61/2023 г. на СЕС е разгледан преюдициалният въпрос за съответствието на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури и националната правна уредба, с която се предвижда налагане на имуществена санкция във фиксиран размер за нарушенията на правилата относно задължението за предварително установяване и заплащане на размера на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, и при положение че е предвидена възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност при заплащане на т. нар. "компенсаторна такса". По делото е постановено Решение на Съда (шести състав) от 21.11.2024г., с което е прието, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност, не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможност за освобождаване от административнонаказателната отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер.

От посоченото следва, че санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, предвиждаща административно наказание "глоба" в абсолютен размер от 1800 лева, противоречи на съдържанието се в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури изискване за съразмерност на предвидените наказания, доколкото от страна на законодателя, не е оставена възможност наказанието да бъде индивидуализирано, в частност като се отчитат характерът и тежестта на нарушението и всички други обстоятелства, които имат отношение към обществената опасност на деянието - напр. категорията на управляваното ППС, изминатото разстояние, за което не е заплатена тол такса и други подобни. В тази връзка е видно, че не е възможно тази разпоредба да бъде тълкувана по начин, който да гарантира съответствие с принципа за съразмерност на наказанията, установен в чл.9а от Директивата, доколкото както вече се посочи наказанието е определено в абсолютен размер и съдът няма правомощие да определя наказание извън предвидения в закона размер.

В същото време разпоредбата на чл.6 от ЗАНН въвежда принципа на законоустановеност на административното наказание, налагано по административен ред, за извършено противоправно деяние, нарушаващо установения ред на държавното управление. В тази връзка за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на санкционираното лице, освен елементите на фактическия състав на нарушението, в закон следва да бъде определено и наказанието, което се предвижда за това нарушение.

На основание чл.633 ГПК, решението на Съда на Европейските общности е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България. При зачитане на решението по дело С-61/2023г. следва, че посочената в оспореното наказателно постановление санкционна норма следва да остане без приложение, което има за последица отмяна на НП, поради липса на определено в закон наказание за

посоченото административно нарушение.

С Решение на СЕС от 9 март 1978 г. по дело Simmenthal се налага разбирането, че е налице задължение на националния съд да не приложи националните разпоредби, които създават пречки за пълната ефикасност на общностните норми. Както се сочи в това решение, в качеството си на общностен съд на общото право, националният съд има задължението да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то предоставя на частноправните субекти, като остави без приложение всяка разпоредба на вътрешното право, която е в противоречие с общностното право.

При съобразяване със задължителното тълкуване на съюзното законодателство, дадено с Решение от 21.11.2024 г. по дело C-61/2023 г. на СЕС, се налага изводът, че оспореното пред СРС наказателно постановление е издадено в противоречие с принципа за съразмерност на наказанията, въведен с чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, поради обстоятелството, че наложеното наказание е предварително определено в абсолютен размер без да е оставена възможност за неговата индивидуализация.

По тези съображения оспореното наказателно постановление следва да бъде отменено, до какъвто извод правилно е достигнал и СРС, поради което обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

По частната жалба с вх.№ 250391/02.08.2024г. (на СРС), подадена от Д. Й. С., чрез адв. Й. Л., срещу определение № 2635/09.07.2024г. на СРС, с което е оставена без уважение молба вх.№ 4401/02.02.2024г. с искане да се присъдят разноски направени в хода на КАНД № 10309/2023г. на АССГ, XXVIII касационен състав.

Частната жалба е неоснователна. Като краен резултат е правилно обжалваното определение, че отделно разноски за КЧД № 10309/2023г. на АССГ, XXVIII състав, не се дължат, тъй като отговорността за разноските в касационното производство се решава от състава разгледал по същество касационната жалба срещу крайния съдебен акт в производството пред СРС. По тези съображения, определението следва да се остави в сила.

Правилен е изводът на СРС, че разноски за частното касационно производство по разглеждане на

По отговорността за разноски за касационното производство:

При този изход на спора, на основание чл.143 АПК в полза на касационната страна следва да бъдат присъдени сторените от нея разноски в касационното производство в размер на 720 лева – платено адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от 02.05.2023г.

Не следва да се присъждат претендирани разноски направени в производството пред СРС, тъй като възможността за това е преклудирана с влизане в сила на определение № 4088 от 29.11.2023г. постановено по АНД № 16318/2023г. на СРС, оставено в сила с определение № 3875/12.04.2024г. по КЧД № 1606/2024г. на АССГ, VIII касационен състав.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, пети касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1132 от 08.03.2023г. постановено по АНД № 20221110214050/2022г. на СРС, 20 състав.

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 2635/09.07.2024г. постановено по АНД № 20231110216318/2023г. на СРС, 12 състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, да заплати на Д. Й. С. с ЕГН [ЕГН], на основание чл.143 АПК, сумата от 720 лева – съдебни разноси в касационното производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.